

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **Š. S.**, narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2015, č. j. 3867/DS/2015,
JID: 122555/KUUK/2015/Ne,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9. 9. 2015, č. j. 3867/DS/2015, JID: 122555/KUUK/2015/Ne, **se zrušuje pro vady řízení** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9. 9. 2015, č. j. 3867/DS/2015, JID: 122555/KUUK/2015/Ne, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 4. 2015, č. j. MmM/051805/2015/OSČ-P/VŠ, sp. zn. OSČ-Př/009667/292/2015/VŠ, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 21. 1. 2015 v 11:30 hodin, na silnici č. I/13 v katastru města Most, část Komořany, nedodržel při jízdě ve směru Most-Chomutov, jako řidič motorového vozidla tov. zn. BMW, reg. zn. „X“, přičemž překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, když mu silničním rychloměrem byla naměřena rychlost 162 km/hod., po zohlednění odchylky $\pm 3\%$ dosahovala rychlost 162 km/hod. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 7 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a dále pak mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Současně se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a následně i napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost jejich výroků. Z výroku rozhodnutí správního orgánu v první řadě není možné jednoznačně určit místo spáchání přestupku. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně totiž konstatuje, že k protiprávnímu jednání mělo dojít na „silnici č. I/13 směr Most-Chomutov“, ovšem rozhodný úsek pozemní komunikace zahrnuje rozmezí cca 20ti kilometrů, přičemž prochází úseky s odlišnou právní úpravou, jakož i odlišnými aspekty okolí, které jsou podstatné pro posouzení okolností přestupku a materiální stránky skutkové podstaty přestupku.
3. Žalobce dále pak rozporoval zjištěný skutkový stav, neboť se domnívá, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, když při policejní kontrole si žalobce povšiml, že policejní vozidlo mělo podhuštěné pneumatiky. Žalobce k prokázání svého tvrzení navrhl provést další dokazování, konkrétně výslech policistů a čtení návrhu k obsluze. Správní orgán nicméně žádný z těchto důkazů neprovedl, poněvadž neměl pochybnosti, že by policisté obsluhující měřicí zařízení postupovali v rozporu s návodem k obsluze tohoto zařízení, a naproti tomu správní orgán pochyboval, že by zkušební policisté v průběhu služby nezjistili, že mají podhuštěné pneumatiky a případně riskovali rychlou jízdou. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že součástí spisového materiálu je tiskový výstup z měřicího zařízení, který obsahuje GPS souřadnice, které nepochybně označují místo spáchání přestupku na úseku

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

silnice č. I/13. Námitky žalobce v tomto směru proto žalovaný považuje za vykonstruované. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tím, že by ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Zmocněnec žalobce se náležitě seznámil se spisovým materiálem v rámci ústního jednání, kdy mu byla vyhotovena i kompletní kopie spisu, který tvořily listiny, a to mj. oznámení přestupku, úřední záznam, záznam o přestupku včetně fotodokumentace a výstupu z radaru s ověřovacími listy, osvědčení o absolvování odborné přípravy pro užívání předmětného rychloměru zasahujících policistů, dále protokol o ústním jednání a písemné vyjádření žalobce. Z těchto listin dle žalovaného přitom bylo možné dospět k jednoznačnému závěru o tom, kdy, kde a jak a kým byl předmětný přestupek spáchán, neboť tyto listinné důkazy tvoří kompaktní celek. K tvrzení žalobce o podhuštěných pneumatikách na policejním vozidle pak žalovaný zmínil, že každý policejní radar je pravidelně kalibrován, přičemž je počítáno s odchylkou $\pm 3\%$ při zjištěné rychlosti nad 100 km/hod. Tato odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na radaru, nýbrž ji musí zohlednit sám zasahující policista. Do dané tolerance se zahrnují všechny aspekty, které by mohly zapříčinit odchylky na radaru, s tím, že stav pneumatik rozhodně nemůže ovlivnit naměřenou rychlost o 72 km/hod., což konstatoval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75. Žalovaný rovněž neshledává důvodné námitky žalobce ohledně neprovedení výsledku zasahujících policistů, když v dané věci bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že zasahující policisté postupovali v souladu s návodem k obsluze rychloměru, který byl náležitě kalibrován a který obsluhoval proškolený policista. Námitky žalobce o podhuštěných pneumatikách na policejním vozidle žalovaný považuje za ryze účelová. S ohledem na výše uvedené žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právné zástupce žalobce i žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 26. 1. 2015 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kraje, Odbor služby dopravní policie, Dálniční oddělení Řehlovice, oznámen přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 21. 1. 2015 v 11:30 hodin, na úseku silnice č. I/13, v katastru obce Komořany, ve směru jízdy na Chomutov, kdy jako řidič osobního automobilu tovární značky BMW 320D XDRIVE 3C, reg. zn. „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 90 km/hod. byla naměřena rychlost 167 km/hod. Po provedeném odečtu tolerance radaru tak jeho rychlost dosahovala 162 km/hod. Součástí úředního záznamu byla i příslušná fotodokumentace, oznámení o spáchání přestupku, ověřovací list k rychloměru a osvědčení zasahujících policistů o proškolení měření rychloměrem.

8. Dne 8. 4. 2015 bylo nařízeno ústní jednání, jehož se účastnil tehdejší zmocněnec žalobce. Během jednání bylo přečteno a hodnoceno oznámení o spáchaném přestupku, ověřovací list silničního radarového rychloměru, výpis z evidenční karty řidiče a v neposlední řadě bylo provedeno studium fotodokumentace. Tehdejší zmocněnec žalobce v reakci na provedené dokazování při daném ústním jednání uvedl, že žalobce si není vědom žádného přestupkového jednání. Dále uvedl, že žalobce si při jízdě povšiml, že zasahující policejní vozidlo má podhuštěné pneumatiky a navíc je žalobce přesvědčen, že měření jeho vozidla bylo provedeno v rozporu s návodem k danému rychloměru, což vedlo ke zkreslení rychlosti jeho vozidla. V reakci na to pak tehdejší zmocněnec žalobce navrhl, aby byl proveden výslech zasahujících policistů a aby byla do spisu pořízena katastrální mapa místa, kde k údajnému přestupku mělo dojít, aby bylo možno ověřit, zda měření vozidel v daném úseku není činěno v rozporu s návodem na použití rychloměru. Tehdejší zmocněnec žalobce po uskutečnění jednání pak ještě zaslal správnímu orgánu I. stupně písemné podání ze dne 24. 4. 2015, v němž blíže rozvedl svoji argumentaci podhuštěnými pneumatikami a vlivu na přesnost měření. Poté správní orgán I. stupně dne 29. 4. 2015 vydal rozhodnutí pod č. j. MmM/051805/2015/OSČ-P/VŠ, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku, jak bylo vymezeno v úvodu tohoto rozsudku. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto odvolací orgán, po postoupení spisu pak žalobcovu odvolání, které bylo podáno v blanketní formě a zůstalo nedoplněno, bez dalšího zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pravomocně potvrdil.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba byla podána důvodně, aniž by se ovšem soud ztotožnil se všemi žalobními námitkami.
10. Soud se nejprve vypořádal s námitkou týkající se nedostatečně vymezeného místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
11. Správní orgán I. stupně v daném případě konkretizoval místo, kde mělo dojít k protiprávnímu jednání žalobce jako „*silnice č. I/13 směr Most-Chomutov, v katastru obce Most, část Komořany*“. Náležitostmi výroku rozhodnutí o přestupku se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, jmenujme např. jeho rozsudek ze dne 08. 01. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48 (dostupný též na www.nssoud.cz), v němž uvedl: „*Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí. Silnice č. I/13 směr Most-Chomutov dosahuje mnohakilometrové délky, nicméně žalovaná strana si této skutečnosti nepochybně byla vědoma, když ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo současně vedle definování čísla silnice a směru jízdy pojmenován i úsek, kde k přestupkovému jednání mělo dojít, a to: „v katastru obce Most, část Komořany“. Z takto vymezeného místa, jako je tomu ve výroku rozhodnutí orgánu I. stupně, je opravdu těžko zjištělné, kde přesně mělo k protiprávnímu jednání dojít. Správní orgán I. stupně měl proto nepochybně místo skutku ve výrokové části vymezit přesněji, ač již uvedením příslušného kilometru silnice, zmíněním blízkého dominantního objektu či vypsaním GPS souřadnic tak, jak byly uvedeny v úředním záznamu Policie ČR ze dne 22. 1. 2015. Na druhou stranu, je však důležité zmínit, že není možné, aby u přestupků překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo místo spáchání ve výroku rozhodnutí vymezeno na metr přesně, nýbrž dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 05. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39 (dostupný též na www.nssoud.cz), postačí vymezení určitého více, či méně dlouhého úseku komunikace, a tak tomu bylo i v tomto případě. Výrok rozhodnutí navíc obsahuje datum a čas spáchání přestupku. Je proto zcela vyloučené, aby byl žalobce poškozen pro tentýž skutek vícekrát. S ohledem na výše uvedené tak soud shledal, že námitka žalobce není důvodná.

12. V dalším okruhu žalobních námitek pak žalobce zpochybnil věrohodnost zjištěného skutkového stavu, když namítal zejména neprovedení výsledku zasahujících policistů v důsledku chybně provedeného měření rychloměrem.
13. Dle ust. § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
14. Nejvyšší správní soud se již nescetněkrát zabýval otázkou, jak hodnotit situaci kdy bylo vydáno rozhodnutí postavené na jediném důkazu a to úředním záznamu (srov. rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, či rozsudek ze dne 29. 5. 2016, č. j. 10 As 25/2014-48, dostupný na www.nssoud.cz). Dle ustálené judikatury úřední záznam představuje jednostranný právní úkon správního orgánu, jenž nemá charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno. Obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu jako podnět ke zvážení dalšího postupu. Pořízení úředních záznamů tak nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. Úřední záznamy jsou sice jako důkazní prostředky přípustné, avšak pro potřeby správního trestání nemohou bez dalších důkazů postačovat. Zvláště v případech, kdy sám obviněný svou vinu popírá. Dokazování tak nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné využít jiných důkazních prostředků.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Nejvyšší správní soud dále ve svém rozsudku ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60 (dostupný též na www.nssoud.cz), uvedl, že „s námitkami, které se týkaly nesprávného postupu a chyb při měření rychlosti stěžovatelova vozidla, se však krajský soud vyrovnal toliko prostřednictvím jediné věty: „Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že radarové zařízení v případě chyb při měření (jako jsou žalobcem tvrzené nesprávné úhly měření, vzdálenosti nebo existence překážek) snímek nezaznamená vůbec.“ Krajský soud bez jakékoli další úvahy pouze přejal toto tvrzení žalovaného, obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a opřené o „známost z úřední činnosti“, a označil je za „správné“, aniž by je dále odůvodnil či podložil důkazy. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud v intencích výše citované judikatury týkající se požadavků na přezkoumatelnost a kvalitu odůvodnění soudních rozhodnutí za nedostatečný. Východisko, na němž je rozsudek krajského soudu v dané části založen, totiž že v případě nedodržení návodu k použití nebo jiné chyby v měření měřicí přístroj fotografii vůbec nevyhodnotí, není obecně známou skutečností. Nejvyšší správní soud nevylučuje možnost, že dané východisko je v tomto případě pravdivé, je však nutné je řádně zdůvodnit a prokázat, k čemuž procesní řády ostatně poskytují řadu instrumentů (pokud jde o řízení před soudem, např. § 127 občanského soudního řádu, ve spojení s § 52, 64 a 77 s. ř. s., týkající se odborného vyjádření, výsledku znalce či písemného znaleckého posudku). Z dalších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jejichž skutkový stav byl obdobný nyní řešenému případu, vyplývá, že pokud žalobce dostatečně konkrétně zpochybní klíčový důkaz, jímž je záznam z měření rychlosti a navrhne nejen výslech policistů, kteří měření prováděli ale rovněž i doložení potřebných podkladů osvědčujících provedení správného měření rychloměrem nelze na takovýto návrh nereagovat či ho odbýt. Je proto na místě adekvátně procesně reagovat a žalobcem předestřená tvrzení vyvrátit nebo potvrdit.
16. V daném případě žalobce svoji vinu kategoricky popíral a v průběhu správního řízení vedeném již před správním orgánem I. stupně navrhoval provedení svědeckých výslechů zasahujících policistů a katastrální mapou místa spáchání přestupku za účelem prověření, zda bylo provedeno správné měření rychloměrem.
17. Již výše bylo zmíněno, že tehdejší zmocněnec žalobce při ústním jednání konaném dne 8. 4. 2015 navrhl provedení výslechu obou zasahujících policistů, neboť se domníval, že v důsledku špatně zvoleného místa měření došlo k reflexi, což mohlo ovlivnit přesnost měření, které tak bylo provedeno v rozporu s návodem k použití daného radarového rychloměru. Správní orgán I. stupně však nenařídil výslech zasahujících policistů, neboť nedospěl k názoru, že by měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, a bez dalšího přikročil k vydání rozhodnutí. Své tvrzení přitom opřel toliko o snímek z měřicího zařízení s ověřovacími listy, úřední záznam Policie ČR ze dne 22. 1. 2015 o spáchání přestupku žalobcem, o osvědčení o absolvování odborné přípravy pro užívání předmětného rychloměru zasahujících policistů, o oznámení přestupku Policie ČR ze dne 22. 1. 2015, aniž by si tedy opatřil mapu, zachycující úsek, na kterém bylo prováděno měření, či aniž by provedl svědecké výsledky zasahujících policistů či aniž by si opatřil odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení.
18. Soud konstatuje, že se žalobci podařilo konkrétními tvrzeními zpochybnit dosavadní skutková zjištění správních orgánů, a proto bylo na správních orgánech, aby je v dalším řízení potvrdily nebo vyvrátily, což však neučinily. Závěry správního orgánu I. stupně nemají oporu v nashromážděných podkladech, neboť není zřejmé, na základě čeho dovedl, že místo měření a následně samotné měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a není tak dán důvod, pro který by bylo nutné vyslechnout zasahující policisty. Následně se ani žalovaný nepokusil vyslechnout zasahující policisty, založit do spisu mapu, zachycující úsek, na kterém bylo prováděno měření, nebo si zajistit odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení o tom, jaký vliv na přesnost měření rychloměrem mají vliv podhuštěné pneumatiky a zda policisty zvolené místo k měření mohlo způsobit reflexi ovlivňující přesnost měření. Soud nemá za to, že je nutno bez dalšího vyhovět všem důkazním návrhům žalobce, avšak je nutno dokazování doplnit alespoň např. o odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení vyvracející námitky žalobce ohledně vlivu podhuštěných pneumatik na přesnost měření či vyloučení reflexe při měření. V těchto skutečnostech spatřuje soud zásadní pochybení správních orgánů, neboť neučinily vše nezbytné tak, aby byl dle ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a jejich závěry nemají potřebnou oporu ve spise ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

19. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného ve výroku rozsudku ad I. zrušil pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc mu podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
20. Výrok rozsudku ad II. o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, svědčí mu proto právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému, a to v celkové výši 11 228 Kč. Tato náhrada se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Jaroslavem Topolem, po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 600 Kč za dvě s tím související náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky a z náhrady DPH ve výši 21 % v částce 1 428 Kč, kterou je advokát účastníka povinen odvést ze shora uvedené náhrady nákladů, vyjma soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. května 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)